

2005-12

þÿ — Ç μ¹ Á ¿ Ä ¿ ½^{- ±} μ À¹ Ã⁰ Ì À É ½^{0 ± 1}
þÿ Ä · Â ”^{1 ± 0} ¿ ½^{- ±} Â Å À Ì Ä ¿ Æ É Â Ä ·
þÿ ”^{1 ±} , ®⁰ · Â^{0 ± 1} Ä · Â ± Á ¬ ´ ¿ Ã · Â

Zacharopoulos, Nikos

þÿ Ÿ Á , ¿ ´ ¿ ¼^{- ± 0 ± 1} ±¹ ´ μ^{- ±}

<http://hdl.handle.net/11728/6872>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΝΙΚ. ΓΡ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
Όμοτιμου καθηγητῶδ Α.Π.Θ.

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΥΠΙΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

Άντίτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ καὶ ΠΑΙΔΕΙΑ»
τεύχος 4ον, Δεκέμβριος 2005

ΑΘΗΝΑΙ 2005

Η χειροτονία επισκόπων και τό έργο της Διακονίας υπό τό φώς της Καινης Διαθήκης και της Παράδοσης

Νικ. Γ. Ζαχαρόπουλος
έμοσ. Καθηγητῶν Α.Π.Θ.

Τὸν τελειῶνται καιροῦ ἀσφαλῶς και γὰρ στὴν τριλεπτικὴ φιλία, ἀλλὰ και καιστικὴ καιτικὴ πλῆθοςόρητη, παρκαλοθῶσμε τὴν παρακματοποίηση πολλῶν χειροτονιῶν και ἐργασιασῶν ἀργεσῶν στις ἀάφωρες πῶεις τοῦ τόπου μας. Οἱ τελειῶς καιστικὴ προσκῶθεια νὰ λάθουν τὴ μορφή βύα-ντινης μεγαλοπρέπειας, γωρίς τὴν ἵταξη τοῦ Βυζαντίου ἢ τῶν βασικῶν δυνα-μικῶν και ὀργανωτικῶν χειροκρητικῶν του. Ἀντὶς εἶναι ὁ λόγος τοῦ νεώτερου ἐκδηρησμοῦ. Ἐτσι ἡ σταση τῶν μελετητῶν, στο καιρο ἕτηρημα τοῦ ἐκκλησια-στικου γῶρου, τῆς χειροτονιας ὀρησῆ και τῆς διακονίας τοῦ προκῶπτει ἀπὸ αὐτῆ, καιτὰ τὴ Πρασή και τὴν Παράδοση, ἀποσῶει ἰδιαίτερα σημαντικὴ πο-σῶθεια, πορκειμένου τῶν παρεροπῶς και παρῶεις, διαστροπῶς¹ και ἐφαρμογῶς καιστικῶν νὰ προδῶκματίσουν τὴν ἡγῶσια τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ και τό χειροκρητικῶν πλῆθος τῆς.

Ἐχει ἐπανειρημῶς και ἀπὸ πολλοῦς ἐρευνητῶς τονισθεῖ ὅτι ὠτε στὴν Παράδοση ὠτε στὴ Πρασή—πολύ περισοτέρο—βρίκκει μελετες σημειακῶς με ὀκα τὰ ἕτηρηματα τοῦ ἀποστολοῶν τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Πρασή με τὰ καιμένα τῆς προσφῶει τὴ ὀνοσοτήρητα, μέσω τῆς ἀναστροπῆς με ἀπὸ τῶν πιστῶν, και

1. Με χειροκρητικῶν τῶν ἀναφῶεται στο καινήμενο τοῦ “συντηρητισμοῦ” και τῆς ὀρη-ἐφαρμογῆς τῆς Παράδοσης ὁ Α. Schmemmann. Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας στο σύρηρονο καιρο, μετῶρε. Ἡ Πηροῶ, Ἰόρηα 1993 (ἀνατῶ). σ. 163. σημενωνοτας “στο παρῶδοξο και ἀν καινῶτα... πῶν σύρη ὁ καινοσημα “συντηρητικῶς”, ὁ πολλοσημῶς ἐφαστῆς τῶν τῶν και τῶν ἐκωτεροκῶν ἐκδηρησῶν, τῶν “ἀρηκῶν και μεγαλοκῶν” σημεκῶν εἶναι και ὁ πῶ ἀπῶκρητικῶν τῶν ἀρηκῶν ὀρηκα αὐτῶν τῶν σημεκῶν, στὴν “Ἀλήθεια και τὸ Πρημα” τοῦ τὰ γῶνησε και τῶν ὀποκῶν εἶναι τῶν ὀρηροα φανερωτη και ὀρηρο”.

την από μένους τους εξαγωγή των υβρίδιων κατεβλήσαντες ζώτης. να επιτελεσθῆι με τή συνείρησα τῆς γένης του Θεού. ἢ σωτηρία, ὅποτε καί δέν πρέπει νά ἀναζητῶ κανεῖς σέ ἀπό τῆς πείρας καί ἐρευνήσιμά καί ἐπιστημονικά ἐκθεσιμενες ἀπόψεις, για να σταθμεύσῃς ὀρθοῦς τῶν διαφόρων ἑρμηνειῶν του ἀποστόλου στή σχέση μας με τῶ Θεῶ. Π Ἐκδόσεις, πάλι δέν εἶναι παρά ἡ πορεία αὐτῆς μετεωρολογίας του θεματος αὐτοῦ σέ συγκεκριμένες ἐξέχουσες καί ἐκστατικές ἐπιβλήσεις καί ἐπισημαστικότητες ἐπιρροίας. Ὑβρίδιον ὅχι μόνον ἐπιρροίας τῆς πορείας πρὸς τή σωτηρία. Ἰ στέα ἀπό αὐτῆ τῆ διαπίστωση, μπορούμε νά χαρακτηρίσουμε τήν ἀνάγκη, πᾶντοτε καὶ συνείρως, νά ἐργαστούμε στα θεοδόμια τῆς Πραξῆς καὶ τῆς Παράδοξης, προκειμένου νά ἀναεινώσουμε τή σωτηροσφῆ μας με τὸ ἀγαπᾶν καὶ σωτηριώδες ἔργο του Κυρίου, μεσω τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀντιλήπτες περὸς αὐτό, κατὰ τὸ ὄνομα. τίς γενικές ἐκείνες κατεβλήσεις για κάθε ἕρτημα τῆς Ἰσχυρῆς καὶ ὀρθόσῆς μας, ὅστε νά παραμείνι ἀμειώτο τὸ ἐνδιαφέρον μας στὸν κύριο σκοπὸ τῆς Ἰσχυρῆς μας καὶ τῆς σχέσῆς μας με τὸ Θεῶ.

Π Ὁετῆ καὶ στήμασία τῶν λειτουργιῶν τῆς Ἐκκλησίας βρίσκονται πάντοτε σέ συγκεκριμένη με αὐτῆ τῆ θεση καὶ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο μας. Κάτι που πολὺ ἐννοια οἰ στικτες ἐκκλησίες καὶ ἡ δική μας ἐκκλησία ἵρτισμονοῦν εἶναι ὅτι αὐτὸ του γρηγοτριῶς ἰδοιτέως τῆν Ἐκκλησία εἶναι ἡ οὐσαση καὶ ἰνὸσαση τῆς σέ συγκεκριμένη πάντοτε καὶ ἀπαρριλιτέως με τὸ Ἄγιο Πνεῦμα. Π Ἐκκλησία δέ συρροετῆται γιωρίε αὐτὸ καὶ δέν ὑφίσταται σέ περιττωσῆ ἀπουσίας του. Ἐπιμενῶς κάθε συνεινόμενο ἔργο για νά ἀνήκει σὲ περιττωσῆ σταστικὸ γῶρο πρέπει νά ἔχει τῆ σφραγίδα του Ἄγιου Πνεύματος. Π Ἐκκλησία γιωρίε τὸ Ἄγιο Πνεῦμα δέ συνιστᾶ παρά εἶναι κοινωμολογικό σφαινόμενο, σύνθετες στὸν κόσμο μας, με τίς διάφορες τονιῶες του, που για ἀπό αὐτὲς μπορεῖ νά γρηγοτριῶς καὶ τῆν Ἐκκλησία. Ὡς κοινωμολογικό σφαινόμενο μπορεῖ νά σφριῶται στή φυσική ροπή του ἀλλοθῆπου νά βρασκεται σέ κοινωμια με ἀλλὰ ἀτομια καὶ ὀμῶδες ἀτόμιοι, νά ἀλλοθῆκαὶ πῆται ἰλικές ἢ καὶ πνευματικές, με τῆ γενική ἐννοια. Ὑβῆς ἀνάγκες, νά ἀποθῆεπῆ σέ καθήμενῶα καὶ πρὸσκατα του κόσμου ὀρθῆς, νά εἶναι ἀποτέλεσμα ἀναμιακῆς ἐξουσιαστικῶν σφαινόμενῶν καὶ ἐπιθιμῶς ἐπιμενόμενῶν του συνανθῆπῆου καὶ. Ὅσων ὀμῶς κάνομε λόγο για τῆν Ἐκκλησία, ὡς ὀασική πρὸπῆθεση τῆς Ἰσχυρῆς καὶ λειτουργίας τῆς, θέτουμε τῆν ἐνέροῦ παρουςία του Ἄγιου Πνεύματος σέ αὐτῆν, ὅποτε μπορούμε νά ὀθεπούμε τῆν Ἐκκλησία πρὸσκαγῶως ὡς ἱερό καθήμενο που γενιέται καὶ ἀναπῆσεται μεσω τῶν μυστηρίων, κριῶς του βαπτισματος καὶ τῆς θείας εὐχρησιπῆας, ἀλλὰ καὶ ὡς κοινωμια ἀνάγκης καὶ ἀδελφῶσῆς.

Προκειμένου νά ἐξηγησῶμε τῆν ἐννοια καὶ τῆν οὐσία τῆς γειροτομίας καὶ τῆς μέσῶ αὐτῆς ὀαστικῆς τῆν Ἐκκλησία, εἶναι ἀπαραίτητο νά ὀουμε παρατέρω τῆ σχέση Ἄγιου Πνεύματος καὶ Ἐκκλησίας.

Ὅρθῶς τονιστριῶς ὅτι τὸ Ἄγιο Πνεῦμα καὶ ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τῆν Κωνῆ Ἀποθῆς, ἀποσείων στουγῆα ἀναθῆπαστα, γιατῆ Ι. Ὅ ὀιος ὁ ἱεροῦς ἐπῆγῆγῆς καὶ ἰπῆσῆπῆγῆ τῆ συνείρησα τους¹ καὶ αὐτὸ σφαιμῆ κατὰ κάπιο ἰπῆσῆγῆ ἔργου, ὡς μετὰ τῆν ἰπῆσῆ ἀπαστη τῶν Κυρίου τὸ Ἄγιο Πνεῦμα καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀρχισου μαὶ τῆν ἱστορικῆ τους πορεία στὸν κόσμο μας.² τὸ Ἄγιο Πνεῦμα καθόθῆτῆ τῆν Ἐκκλησία, θεθῆμενο ὅτι τῶ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐπιτεῶστριῶε ἀπὸ τῶ πρὸσκατα, ὅπως τοῦ ἀκούεσῆσῆς, κριῶς, κατὰ τίς ἐπιτεῶστριῶες ἀπὸ τῶ πρὸσκατα, ὅπως τῶν Παῦλου καὶ τῶν Ἡερω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Πράξῆς Ἀποστόλων, ἐργῆτες τῆς, τῶν Παῦλου καὶ τῶν Ἡερω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Ἄγιο Πνεῦμα, που πῆγῆμε τῆν ἐκπῆσῆτῆ καὶ τῆν ἐνὸνῆμῶσῆ, τῆς Ἐκκλησίας³ ὅ που ἐπῆτες καὶ εἶναι στα πρὸσκατῶα ἕρτηματα ἰπῆσῆς⁴ που καθῆμενῶε καὶ καθόθῆγῶσῆ τους ἀποστόλους καὶ τους εὐαγγελιστες στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο τους⁵ που πρὸσκατα στήν ἐπιθῆγῆ λειτουργιῶν τῆς Ἐκκλησίας⁶ καὶ που τους ἐπῆτες τους πρὸσκατῶως ἰπῆσῆς.⁷ Ἐξάλλῶν ὁ ἀπόστ. Παῦλος στα ἐπιστολιές του ὀάρτρεται πάντοτε τῆς εὐκαριῶας νά τονισῆ τῆ ὀνῆμῆ του Ἄγιου Πνεύματος.⁸ τὸ ὅπιο κατῶκει στους πρῶτους καὶ ἔτσι τῶ μετῆς τῆς Ἐκκλησίας, σφαιμῶε, ἀπασῆπῆσῆ τὸ καὶ τῶν Θεῶ,⁹ ὅπου γίνονται ἀποθῆατες τῶν πῶμῶων γρηγομάτων του.¹⁰ Ἐῆος ἡ Ἐκκλησία βρασκεται ἐνωμῆτῆ με τὸ Ἄγιο Πνεῦμα στήν πορεία τῆς νά ἀπασῆσῆ τῆ Δεῦσῆ Παρουςία του Κυρίου.¹¹

Ὅρα τῶ παραπῆνω σφαιμῆ τῆς Πραξῆς δείχνουν τῆ συνείρησα Ἄγιου Πνεύματος καὶ Ἐκκλησίας, ὅποτε τὸ καθετῆ που λαμβῶει γῶρα στὸν ἐκπῆσῆ σταστικὸ γῶρο γιωρίε τῆν παρουςία του Ἄγιου Πνεύματος ἢ τῆ γῆσινα ἀναμιακῶ σέ ἀπὸ δέ συνιστᾶ ἐκκλησιαστικῆ πρῆτῆ. Ὅ καθενας που μετῆγει καθῆ ὀνῆτῆ ποτε πρῶτο σέ αὐτῆς, εἶτε ὡς γειροτομῆμῶς εἶτε γειροτομῶωντας, εἶτε ἐκπῶωνῶνας, κῆρῆκῶς ἢ ἰαῆκῶς, τὸ ἄῆος¹² δέν πρέπει νά εἶγε ἀνάκως ἰπῆγῆ τῶ παραπῆνω, ἀλλὰ νά ἀναθῆσῆτῆ τίς εὐθῆες του ἐνῆτῆ του Κυρίου καὶ τῆς Ἄγίας

2. Β). H. Meroud. L'Église et les ministères, selon le Nouveau Testament, Neuchâtel - Paris 1949, σ. 11 κ. ε.
3. ἴω. 7. 39 καὶ Μαθ. 16. 18.
4. Παξῆ, κεφ. 2.
5. Ὅπ., 9. 31.
6. Ὅπ., 15. 28.
7. Ὅπ., 4. 8. 6. 10. 7. 54. 8. 24. 10. 19. 11. 12. 13. 2 - 4. 20. 24.
8. Ὅπ., 20. 28.
9. Ὅπ., 11. 28. 21. 4 - 11.
10. ἴω. 3. 3 - 5. Α' Κορ. 1. 5.
11. Ὅπ., 3. 16. Παξῆ, ἔγ. 2. 22.
12. Α' Κορ., κεφ. 12.
13. ἴω. 22. 17.

τους τῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας.³² Ἄποτε καὶθε ἀλλή πρὸ παραπολιτικῆς πρόσδεξης τοῦ ἀρχιεπίσκοπου ἀπὸ τοῦ κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, πάλιν περιεσώσεται, ὅπως παλαιὰ συμβάλλει σήμερον, ὅταν προβάλλουν σὲ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἔργων σχετῆ, ἀμεστῆ ἢ ἐπιμεστῆ, μετὰ τὸ ἔργον τῆς κεραινῆς ἐξουσίας.

Στὴν Κανὴν Διεύθυνσιν ἀποκαθίστανται ἐπιανεμῆρημένα οἱ ἑσθὶ διακονία, διακονοῦν καὶ διακονοῦν, προνομιεῖται καὶ σπικελίει γενικῶς τὸ ἔργον τοῦ ἐπιτελεῖται ἀπὸ ἑαυτοῦ τοῦ πιατοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς σπικελίει ἄλλως ἔδω ὅτι σὺν νεὸ αὐτὸ γέωρο, ὁ ὅπως γκαχατρεῖται ὡς σῶμα Χριστοῦ, μετὰ κεραινῆ τῶν Χριστῶ καὶ μετὰ ἑαυτοῦ κατεμαίετος τοῦ πιατοῦ, δὲν ὑπάρτανται ἐνεργῆ καὶ παθητικὰ μετῆ.³³ Π κεραινῆ ἀρῆσει τὸ σπικελί, τὸ καλοῦρηται καὶ τὸ ἐνδυναμῶνται ὡστε νὰ ἐπιτελεῖται τὸ σπικελίωδες ἔργον γὰ τὸ ὅπως ἔργει συγκεκοτῆται αὐτῆ ἢ συσσωματώσῃ τοῦ. Π κεραινῆ, ἐξῆλθου, τῆς Ἐκκλησίας ὡς οἰκοδόμημα ὁδηγεῖ στὴν ἴδια σκέψη, γὰ τὸ τὸ οἰκοδόμημα συγκεκοτῆται μετὰ ἕκαστη, πέραν ἢ ὅπως ἀποτελεῖ ὄργανον μέρους τοῦ ὅπου οἰκοδομηματος.³⁴ ὁπότε ἢ ποι- κλῶδερπη περιθωριοποιήσῃ, τὸν ἰαίον κεραινῆ σπικελίω σὸ γέωρο τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ σκεπῆ ἀντιθεστῆ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Κ.Δ.

Ἡ διακονία ἀποτελεῖ γὰ ἑαυτοῦ κλῆρῆ³⁵ καὶ καθήκον. Ἐφόσον ὁ ἴσως ὁ Κύριος ἤθελε στὸν κόσμον νὰ διακολληται καὶ ὄχι νὰ διακολληθῆ³⁶ καὶ ὁ πιατοῦ τοῦ, γωρῆ ἐξέμεστῆ, ἔργον ὑπογέωστῆ, ἀκαλοθῶντας τὸ παραδόχημά Του, νὰ προ- σέβουον τὸν ἑαυτοῦ τοῦ σπῆ διακονία.³⁸ Ὅ, τι ἐπομένως, στὸν ἐκκλησιαστικῶ γέωρο δὲρηγει διακονία ἀπῶμον. Ἰόγω ἀξιώματος, ἀντικεταται στὸ πνεῦμα τοῦ Ἰνδρηγελίου, φανόμενον τοῦ σπῆ Ὁρθόδοξο κόσμον ἔργοντας ἐν τῶν τῆν παρυσία τοῦ ὄρημουρηται ἀρχιγωρῆστικῆς γραμμῆς μετὰξὺ κλῆρῶν καὶ ἰαοῦ, μετὰξὺ ἐπισκό- πων καὶ ἰαοῦν προσώπων ἀλλοῦ ἑαυτοῦ ἰερωσύνης.

Τὸ ἀίωμα καὶ τὸ γέωσιμα στὴν Κ.Δ. δὲν ἀντιπαρθεῖθενται καὶ ὄτε φωνικά συγκεκοτῶνται. Αὐτὸ γίνετα σκαῶς ἀντιληπτό ἀπὸ σχετικῆ ἀνεκρήνιση τοῦ ὁ ἀπόστῃ. Παῦλος κἀνει στὸς Κορινθίους, λέγοντας "Διαφέσεις δὲ γκαρυσμάτων εἰσι, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα καὶ διαφέσεις διακονίων εἰσι, καὶ ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ

22. Ματθ. 28, 19 - 20.
23. Α' Κορ. 12, 5. Ἐφ. 4, 12. Ηεβ. 1, 17 καὶ 25. Α' Κορ. 3, 5. Ηεβ. 6, 2 καὶ σὲ πολ- λῶς ἄλλως τόπος.
24. Βλ. E. Schweizer. Das Leben des Herrn in der Gemeinde und ihren Diensten... Zurich 1946, σ. 23 κ.ε.
25. Α' Πέτρ. 2, 5. ὅπως ἑστὸς ἴσεται "καὶ αὐτοὶ ὡς ἰαοὶ ζῶντες ὁμοδομηθεῖθε αἴως πνευματικῶς..."
26. Ἐφ. 4, 1.
27. Ματθ. 20, 28.
28. Το. 13, 15.

διαφέσεις ἐνεργημάτων εἰσιν, ὁ δὲ αὐτὸς ἔστι (θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν ἡμῶν)³⁹ Στὴν ἴδια κεραινῆ ἑρῶνκεται καὶ ὁ ἀπόστῃ. Ἰέτρος, ὁ ὅπως στὴν Α' Πιτροπόλῃ τοῦ σπικελίωται "ἕκαστος κληρῆς εἰσὶν γκαρυσμα εἰς ἑαυτοῦς αὐτὸ δια- κονοῦντες ὡς καὶ οἱ οἰκονομοὶ παλαιῆς γέωτος τοῦ (θεοῦ)⁴⁰ Ὅ, τὰ γκαρυσμα- τὰ προέβουον ἀπὸ τῶν ὁπῆρα (θεοῦ, ὁπότε καὶθε ἀσκησῆ, τὸς σπῆν γέωρο τῆς Ἐκκλησίας ἀντιπαρθεῖθενται σὲ κλῆρῆ ἀλλοῦ.

Χωρῆ νὰ ἔργουμε τοῦ φωνικά, στὴν Κ.Δ. γὰ συστημιακῆ ἐκθεστῆ σχετικῆ μετὰ ἀξιώματα καὶ τὰ διακονήματα. ἐπιπῶται σκαῶς ἀντιπαρθεῖθενται τὸ πνεῦμα τοῦ ὁπῆται τῶν ἀρχιεπί, Ἐκκλησία, λαμβάνοντας ὑπόψη αὐτὸ τὸν πιατοῦ σκεπῆ σπῆ ἐπιπῶται τοῦ ὁ ἀπόστῃ. Ἰαῦλος "Ὁ ἀπόστῃ. Παῦλος ἔργει ἐπιπῶται εἶπῶνα ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς μεταστροφῆς τοῦ κεραινῆ τῆν πορεία τοῦ πῶος τῆς Δαμασκῶ καθῶς καὶ ἀπὸ τῶν πῶπος τοῦ δειχῆται τῆν πρόσκλησῆ γὰ ἐκπῆρησῃ τῆς παρηγορημα καὶ διακονητικῆς ἀποσπῆτικῆς τοῦ, ὁδηγεῖ ἐκείνης τοῦ ἐνερῆ- λημοῦ, τοῦ ἀποτελεῖ καὶ τὸ κεραινῆ καὶ μετὰ ἕκαστη, ἐπιπῶται, καὶ πάλιν περιεσώσεται ἐκείνων τοῦ συστημιακῆ καὶ μετὰ ἕκαστη ἀνταμα- θῶντων νὰ ἐπιτελεῖσθων αὐτὸ τὸ ἔργον. Π ἔξ ὄργων ὄ γέωρ, ἐπιπῶται, εἰναι αὐτῆ τοῦ καλοῦρηται κατὰντικῆ τὸ καθεστὸς αὐτὸ σπῆν γέωρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπῶσι ἀντιπαρθεῖθενται ὁ καθῆναι, παραφέτω, πῶσο μετὰκῆ παρθεκῆληστῆ συντελεῖται σπῆν ἐκκλησιαστικῶ γέωρο σπῆμα μετὰ τῆν ἐνασπῆλησῆ τοῦ σῶματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πάλιν περιεσώσεται τῶν εἰσὶν ἀντιπαρθεῖθενται μετῶν τῆς, τοῦ κλῆρῶ, μετὰ ἔργα τὰ ὅπως δὲν ἔργων ἀμεστῆ σχετῆ μετὰ τῆν κεραινῆ τοῦ ἀποσπῆτικῆ. Ἡ κεραινῆληστῆ, ἐξῆλθου τοῦ εἰσὶν ἢ ὁδηγεῖ τῶν μετῶν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆν προσπῆτικῆ τῆς κεραινῆληστῆς τῶν πολυποικιλίων γκαρυσμάτων, γὰ τὸν πῶος ἀξίω- ληται ὁ ἰαρηγορημα ὅτι δὲν ἀνήκουν στὰ δια γκαρυστικῆς διακονήματα, τὸν, εἰ ἀξίωτη περιεσώσεται τῆ σχετικῆ ἀπῶληστῆ, Στὴν προκεκῆληστῆ περιπῶται ἔργουμε παρθεκῆληστῆ τοῦ γεγονότος ὅτι καθετῆ τοῦ ἰατηουρηται μετὰ τῆν ἐπιπῶται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶτε μέσωσ γκαρυστικῆς ἢ ὄχι, εἰναι διακονήματα⁴¹ καὶ γκαρῆ τοῦ παρθεῖται ὁ Κύριος στὰ πιατῆ πέκῆνα τοῦ.

Ἡ σπῆληστῆ τῆς γκαρυστικῆς μετὰ ἕκαστηστικῆς ἀρχῆς καὶ τάσεις ἀναμφῶδῶς ἀποτελεῖ ἀν ὄχι σκαῶτη παρθεκῆληστῆ, τὸν, εἰσὶν τὸ ἐξῆλθῆ, ἢ ὅπως, ἀν καὶ δὲν σπῆται πῶος ὅσα ἀνωτέρω παρθεκῆληστῆμα. ἐξῆλθῶντας τὸ σχετικῶ ἴσῆρημα στὴν Κ.Δ.⁴² ἐν τῶν τῶν ὑπῆρθε ἀπόρροια τῆς φωνικῆς κεραινῆληστῆς τοῦ λαμβάνουν τὰ

29. Α' Κορ. 12, 4 - 6.
30. Α' Πέτρ. 10, 4.
31. Α' Κορ. 12, 4.
32. Π ἀντιπαρθεῖθενται κοσμητικῆς ἐξουσίας καὶ διακονητικῆς φωνῆται ἐκπῆρησῆ σπῆν ἰαίως τοῦ Κυρίου "Ὅπως ὅτι ἂ ὁμοδομητῆ ἀρχῆων τῶν ἐθῶν κατὰκωρῆθενται αὐτῶν. Ὅχι ὅπως δὲ ἔσται ἐν ὑμῶν, ἀλλ' ὡς ἐν ὁπῆ τῶν ἰαοῦν τῶν πῶος. ἔσται πῶος τῶν ὁμοῦς" (Μάρκ. 10, 42 - 44).

ανάγκη της διατήρησης της ενότητάς του πληρωματός της Βαλκτικής, γρήγορα ποσει, *κατα κλίσιον παρὰδόξῳ* (ὡς εἶπες κάποιος τῆτος, ὅπου στασιαστικῶς. Ἦν ἡρώδης, ὁδῶνως, ἠμπορεῖ νὰ εἶπαι τῆν εὐθυμία του. Ὁ Κλήμης εἶπαι τῆν Ρώμη, τῆν κοσμοκαδέσεια. Ἡ ὅποια τὸ μερῶν τῆς, μετὰ τῆν παχ Romana καὶ τῆ στασιαστικῆν ἡρωικῶν τῆς, εἶπαι ἐπιτήρησι κατὰ ἕναν καταπληκτικῶν γὰ τὰ θεοδῶν τῆς ἐπιτήρησ τῆτος. Ἦτσι, φανερῶν, γὰ νὰ δύνασαι παραστήσει καὶ μετὰ ἡρωικῶν τῆ ὁποῖος θεοδῶν τῆν εἰσῶνα του πορεῖ νὰ ἀντιπροσέστα τῶν κατισχυῆν καὶ ἀναμορφωτικῶν γῶν τῆς Βαλκτικής, ὁ ὅπως ἀποδιδόμει γὰ νὰ εἶπαι ἐπιτήρησ, Ἡ ὅποια εἶπαι νὰ κάνει μετὰ τῆν ἐπιστηρικῆν εἰρήνη τῶν ἀλλοθῶν καὶ τῆ ὁρημογενῆ μῆς καταπληκτικῆς ἀδελφότητάς, μεταρρυθίζεσται στασιαστικῶς ὅπου.

Ἄντοι οἱ ὅροι, φανερῶν, δὲν εἶναι δύνατον, μετὰ κλίσιον μεμῶν τῆτος, νὰ καθορίσων τῆν ὄψια τῆς στασιαστικῆς τῶν μεμῶν μῆς ἀδελφότητάς, τῆς στασιαστικῆς τῆν ἀρχαίη καὶ τῆν ἀδελφότητη, καθῶς καὶ τῆς ἐνότητάς, που ἐξασφαλίζων τῆν ἰσότητά τῶν ἀτόμων τῆς γρηστικῆς στασιαστικῆς ὡς ἀπαραίτητων μεμῶν του ἴδιου ἐκείνου σώματος που κερατῆ του εἶναι ὁ Χριστός. Ἐπιμῶνως μῶν ὡς ἀπῶν τεχνικῶν ὅροι πορεῖ νὰ ἀντιμετωπιησῶν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θεωρηθῶν ὡς καθοριστικῶν ἐξουσιαστικῶν λειτουργικῶν τῆν Βαλκτική, κατὰ ὅμῳ του, ὅπως τὰ παρήματα δειγνῶν, δὲν ἀποσυνθῆκε κατὰ τὸ πασιθῶν, εὐρισκόμειν μῶνως αὐτῶν τῶν παθῶν. Ἡ προσεχτικῆ, ἰσότη, μεμῶν τῶν κεμῶν του Κλήμεινα ἠμπορεῖ νὰ ἐπιβεβαιώσεται τὰ παραπάνω.

Ἦν ἀνύτησία του σώματος γρηστικῶν οἱ Κλήμης Ρώμης, λέγοντας “Ἡ κερατῆ ὄψια τῶν ποθῶν οὐδὲν ἔστιν, οὐτως οὐδὲ οἱ ποθες ὄψια τῆς κερατῆς τὰ δὲ εἰστικῶν μεμῶν του σώματος ἡμῶν ἀναγκαια καὶ εὐρηστικῶν εἶσιν ὄψια τῶν σώματι ἀλλὰ καὶ ὑποστατῆ μῆς γρητῶν εἰς τὸ σώσεισθαι ὄψια τῶν σώματι”.³⁸ Ὁ, οἱ περὶ ὑποστατῆς λέγεται, ἀσφαλῶς ἀναφέρεται τῆν ἀνάγκη ὑπαδείξης ἐνότητάς, σύμφωνα μετὰ ὅ, οἱ ἦ γρηστικῆν στασιαστικῶν ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ συμφερόμειν ἡρώμῳ του κεμῶν, ὅποτε κάλλε ἐξουσιαστικῆ τῆς ἀπὸ μεμῶν του σώματος νὰ ἀποτελεῖ σαφῆ ἀντινομία ἕνωσι του γεινῶν καὶ βασισῶν καμῶν τῆς ἐνότητάς. Ἰεβαίως πορεῖ νὰ ἐπισημάνωμει τῶς εὐλογῶν, λογῶ τῶν εἰδικῶν ἀνωμῶν καταστάσεων, τῆς ὅποιας βρέθηκε ἀπὸ ποθῶν ἦ Βαλκτική, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀδυναμιῶν καὶ φιλοδοξίῶν τῶν ἀλλοθῶν, ἦ κερῶν ἐπιτήρησ, κατὰ κάποιον τῆτος, ἀντιλήψη καὶ αὐτῶν τῶν ὅρων του γρηστικῶν οἱ Κλήμης, ἦτσι κατὰ τὸ ἀναμῶνμειν, φησικῶ καὶ παλὶ δὲν ἠμποροῖμει ὅμῳς νὰ ἀποδειχθῶμε ὅτι ἦ Βαλκτική του Χριστοῦ, τῆν ὅποια προσφῶνως δόθηκε ὁ γρηστικῶς του σώματος, ἦτσι δύνατὸ νὰ ἀποδειχθῆ τῆτος ὁ ὅποιος ἦν εἶπαι τῶς

38. Κλήμεινος Ρώμης, Ἰστορικῆ Α' πρὸς Κορινθίους, ΝΖ' PG I, 284A.

ἐπιτήρησις”, “γυμῶνσις”, “ἐκαστοπαθῶνσις”, “πεινήσων παθῶνσις” κ.ο.κ. (Ὁ ὅροι ἀνῶν του εἶναι ἐνδεικτικῶν ἐξουσιῶν ἀπὸ τῆ μῆς πῆσερ τῆς ὑποστατῆς ἀπὸ τῆν ἄλλῃ γρηστικῶν ὄψια γὰ νὰ ὁρίσων, κατὰ τὸν Κλήμεινα, σύμφωνα καὶ ὑποστατῆ που “γρητῶν εἰς τὸ σώσεισθαι ὄψια τῶν σώματι”, ὅποτε ὄψια τὸ ὄψιας πορεῖ τῆν σύμφωνα ἐνῶ τῆ ὑποστατῆ, ὅσον ἀρετῆ τῶν σώματι, ἦτσι ἀλλὰ δὲ ὁρίσωνε πορῆ συνεργασί τῶν μεμῶν, πορῶμειν νὰ ἐπιτελεθῆ τῆ σωτηρία ὄψια).

Ἡ σωτηρία, σύμφωνα μετὰ ὅσα παρασημῶν οἱ Κλήμης τῆν ἀρχῆ του ἴσῳμειν κατὰ κλίσιον³⁹ ἀπὸ ὅσα παραπάνω σημειώθησαν, ἐπισημῶνεται γὰ ὄψια τὸ σώμα “ἐν Χριστῶ Ἦρῶν” καὶ τῆ ὑποστατῆ συντελεστικῆ ἐξῶν λειτουργεῖ “ἐκαστος τῶν πλῆσῶν... ἐν τῶν γρηστικῶν ἀνῶν”. Ἀπῶν ἐπιμῶνως, καὶ πλῆσῶν τῆς εὐλογῆσις ἐνῶς ἐκαστου ἀναμῶν νὰ ὑπάγει, κατὰ τὸν Κλήμεινα, στὸν γῶν τῆς Βαλκτικής ἀλλὰ καὶ συνεργασί ἐν Χριστῶ μῶν τῶν γρηστικῶν γὰ ἐπιτελεῖ τῆς σωτηρίας. Ὁ τῆ Βαλκτική του Χριστοῦ ἦ δειθῶν καὶ καθοδηγησ ἀνῶν δὲ ἕναν καὶ μῶν, τῆν κερατῆ, που εἶναι ὁ Χριστός, ἐνῶ ὄψια τὰ μεμῶν τῆς, οἱ πῆσοι, ἀρετῶς γρηστικῶς τῶς, ὁρῶν νὰ ὑπασχῶν δὲ Ἰεβαίον καὶ νὰ καθοδηγησῶνται μῶν του θείου λόγου του δὲ κάλλε ὄψια τῆς ἰσότη τῶς. Ἡ κερατῆ δὲν εἶναι δύνατὸ νὰ μεταβιβάσθαι, καὶ τὰ μεμῶν τῆς Βαλκτικής γῶν τῆν ἀμεισ τῆς τῶς μετὰ κλίσιον δὲν εἶπαι τῆ δυνάσῶν τῆς μεμῶν καὶ κερατῆς δὲν εἶναι ἀλλῃ ἀπὸ ἐκείνη που γρηστικῶν ὄψια ὡς “ὑποστατῆ μῆς”⁴⁰ Ἰεβαίως, ὅπως στὸν Κλήμεινα, που γρηστικῶν ὄψιας στασιαστικῶς, παραμῶν πῶνσο τὸ θέμα τῆς ἰεραρχίας, πῆρα ἀπὸ κάλλε ἀμεισθῆτῆς, ὡς ἦ στικῆ μετὰ τῆν συγγεσῶν τῆς Βαλκτικής εἰσῶν του ἀλλοθῶν πῶν σώματος μετὰ κλημῆ τῶν Χριστοῦ, ἔτσι καὶ κάλλε ἀλλῃ τῆ συνέγεια ὄψια γὰ καὶ παρῶν, ὁρῶνμειν δὲ ἐπάμῶν καταστάσεις στὸν γῶν τῆς Βαλκτικής, ἐπιμῶν ἀλλοθῶν ἀδυναμιῶν, ἐπιμῶν πνευματῶς φιλοδοξίας καθῶς καὶ τῶσ ἕνωστικῶν τῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θεωρηθῆ ὅτι καταργεῖ τῆ στικῆ βασισῆ καὶ ἀρχικῆ κατῶν.

Ἡ παραπάνω ἀπόψη ἐνισχυετῶ μετὰ ὅ, οἱ συναντῶμει στὸ ἰδιόμορφο κέμειν,⁴¹ τὸ ὅποιο ποθετεῖται γῶνως μετὰ ἀπὸ ἐκείνα του Κλήμεινα Ρώμης, τὸ γῶν τῶν μετὰ τῶν τῆτος Πωμῆν του Ἰεμῶ. Ὁτὸ κέμειν ἀνῶ, που εἶπαι κερῶν πορῆ τῶν γρηστικῶν, δὲν ἀναμῶμειν, ἰεβαίως, νὰ ὄψια ὄψια ὄψια πῶνσο τῆ πλῆσῶν

39. Ὁ... ΔΗ' 281AB.

40. Πῆδ, J. Colson, L'évêque dans les communautés primitives, Paris 1951, σ. 68.

41. W. στικῶ στὸ Η. Χριστοῦ, Ἐπιτήρησι Παρῶν, τόμος Β', Ἰεβῶν δῶν, Θεσσαλονικῆ 1976, σ. 382 κ.ε.

που να παρεργον παρεργαζή τον καθ'εαυτό τους στέφανον των μελών της Εκκλησίας και να προσδοκώσιν τον φόρον της όργανιστοτης της γρωστιανικής συστοιματιστοτης. Νέ κν'τι, βέβαιως γίνεσαι αναφορά στο πόροστο του Κλήμενα. γωρίς όγως να προσδοκώεσαι ή ιδιότρηά του. ένω σφωός όργώνεσαι ή υπέξή "περσοτέρον". οι όπότοι είναι οι "περσοτέμενοι" της Εκκλησίας.¹⁴ Χαρακτη- γιστά, πάλιως, είναι ότι "εργματα πύρα", ήά τώ όπότω κώει ήόρο τώ κει- μενω. κηοείων ανημενενω μετόδοτης "τοίς έχίεκατοίς πύρα" ή όπότες και πύα διακαίνεσαι έπτονα ή προσάθεια να φωνή ή υπερχίμενη ενότρηα του σωματος της Εκκλησίας. γωρίς φωνά να παρσίεθεσαι. όπως και κλέτος παρπαχίω στρεμώσμε, ή έπιστημωτη της υπέξής και λειτουργίας περσοτέρον και ποί- στρωέων κώθως και τώ γρωστώ μας Κλήμενα. τούτου έπιστηκτου¹⁵ Ρομής μετά τού άπόστ. Πέτρο. Η λειτουργία αυτή παρσοτάξεται στη όραση.¹⁶ όπου γίνεσαι αναφορά στη ομοδόμητη του πύργου, ό όπότος, κατά την έφμενεία του πόροφερε τού τού Έβμα "ή περσοτέρα", είναι αυτή ή Εκκλησία.¹⁷ Η ομοδόμητη της Εκκλησίας γίνεσαι, κατά την παρηγοφή της "περσοτέρας" τού πόροδάνει σε άποκαλύψεις τού Έβμα, με λήθους τεροφρωτους λευκούς "και συμενωνωτες τώίς άρρωτοις αυτών", οι όπότοι είναι "οι άποστόλοι και έπιστηκτοι, ομοσάκωλοι και διάκονοι".¹⁸ Η αναφορά στους άποστόλους, έπιστηκτους, ομοσάκωλους και διάκονους είναι φωνερό ότι γίνεσαι γιά να φωνή ή όλως ενταμο- νισμένη εντάξη τους στο ομοδόμημα της Εκκλησίας, όταν και έφωσον καθόρ- θωσαν να έπιστηκτεσσων. να διδάξων και να διακονήσων "άρρωδς και σφωιός τώίς έχίεκατοίς τού Θεου" και άκόμη με τη συμενωία τους πόρος αυτους και με προσάθεια πορόδητης και εφίτηης άωμάμεσα σε όλους, γωρίς διαφωίες και όργω- γρωμίες.¹⁸

"Ενα άνω κείμενο της ίδιας περφοτου έποχής με τόν Ποιμένα του Έβμα ή Αποκαλύξη του Ιωάννου, γαρρατηγίεσαι γιά τήν ύψηλής ύφης Θεολογία του. ή όποια όγως έκαρξάεσαι και πάλι μέσα άπό συμμόλητους, διαφωετικώς φωνή- κά άπό έκείτους τού Έβμα. άνω με αναφορά έπίτης στο θέμα του έδω μιάς άποσχηδεί.

- 12. Πομην τού Έβμα. Όρασις 2, κερ. 6, PG 9, 899 - 900.
- 13. ό.π.
- 14. Μετά τού Πέτρο φέρονται ως έπίσηκτοι οι Άνωσ, Κλήτος, Κλήμενα.
- 15. Πομην τού Έβμα. ό.π.
- 16. Ό.π., σ. 901 - 902.
- 17. Ό.π., 903 - 904.
- 18. Χαρακτηριστικά στρεμώσμεται: "και πύραστε έαυτούς συμενωήσων και έν έαυτούς εφίτηρη έργων και άμύτηων γρωσων". Ό.π.

Ντό προσόμω του έργου του, ό Ιωάννης άποσώθεσαι στους "άρρωτους" τώ έπτα Εκκλησιών. Άκατωός ό πόρος "άρρωτός" τού γρωστιασώμετου άπό τού Ιωάνη είναι ό προσωπήτης συμμόλητος όργωμένον άποκαυτοπώτων συγγρωέων της Παλιιάς Διαθήκης, όπως τού Δαυήτ, τού Μωυσή, τού Άβραίου.¹⁹ Ένα συμμόλητος μετρεί να όψει πάλιες και πορσίεε εφίτητες. Έφωσον όγως ό συμ- μόλητος άπό τού Ιωάνη έχει αναμώβω ή άστρ του τού άποκαυτοπώτων ήδία της Παλιιάς Διαθήκης.²⁰ περθεί να εφμενεσει με ήάση τώ αποδόμωσι νήμα σε έφμενα. Έτσι τού Δαυήτ²¹ γίνεσαι όγως άφωός γιά προσάθεια τού Ιωάν, μετό τού άρρωέου, και άφετέρου γιά σωτρηία του. Το πόροστο τώ όπότω όργώνεσαι τώ κείμενο τού Ιωάνη με τή έπιστημώ "άρρωτός" όέν μετρεί φωνή- κά, παρ να είναι ήρηνο πόροστο, τώ όπότω πάλιως συμμόλνεται με έπιστημω, Έπομέτως ό πόλος τού διαδωμάτελει και ό άρρωτός της Εκκλησίας τώ κείμε- νο τού Ιωάνη όέν μετρεί να είναι άνω άπό έκείτων τόν όπότω περσοτάξεί ό Δαυήτ, άνω με όδομένα έπίτηα. Άρα έγωμε ένα πόροστο, τώ όπότω είναι μέλω της γρωστιανικής κοινότητας, της Εκκλησίας, με ενόκατοπο πόλο, τού όγως όέν είναι άνω άπό έκείτων τού ό Δαυήτ, περφοπέ. Καμώα ύξή έξωστιας και ύπερφοής τού όε διαφωίνεσαι, είναι άποθετα όνεσαι ή ένσωπηστη, ήα τώ πόρ- τωτου άπό συμμόλνεί μελω τώ συνόλω τών μελών της Εκκλησίας.²² πόρος τώ όπότω άπελθωνοται οι έπανοι και ό φήγος, ή περμωστη και ή περμωθία, οι ύποστρέσει και οι άπειρές, γεγωνός τού γίνεσαι άποδοκατό άπό πώλωτες εφμενε- τές. Η άποψη αυτή ένωγέται και άπό τή έπαναλαμώθωμενη ρήση: "ό έγω υός άουστώου ή το Πνευμα λέγει τώίς έχίεκατοίς".²³ άνω και άπό τώ άπό συμμόλημα τώ όπότω όδηγέται καθε αναρρωτοτης του κείμενου τών έπτα έπιστηκτών, σύμενω με τώ όπότω όε φωνεσαι Ιωάνω τώ συνόλω της έσώμας της καπόσάστρης τού παρσοτάξων γερόν όμοι οι "άρρωδοι" να άποσώλει τήν καπό- σάστρ έός άθρωόπου και μελωτα τού πορίσταμένου τώσων Ιωμπερών, άπό όσα ρωοβίεγωμε. Εκκλησιών της Μ. Άσίας. Καί τώ κείμενο, Ιωπών, άπό τώ, όπως και τώ παρηγομεία, διαφωίνεσαι ή ένωκατότρωα πεπολήτη, ό.π., παρ τώ άδωνη- μές τού παρσοτάξεί ό γωρος της νέας συστοιματιστοτης, της γρωστιανικής Εκκλησίας, παρ τώς όιωγούς και τώς τωιωπορές τού ύφίσταται τώ μελή της, παρ τώ όργωστατής τού Ιωμώδωνου γώρα ττούς κώττους της, παρ τώ

- 19. Δυόμεία αυτής της καπέθωστης ήόιστομω και τώ άπόκαυτοπο ήδία τού Έβμω.
- 20. Η έβή, Η Μεγατοπώτου, Η Αποκαλύξη τού Αποστόλου Ιωάννου. Κέμενον - Εισαγωγή - Σχόλια - Εξώτες. Μόρνα 1950, σ. 15.
- 21. Δαυήτ, 12, 1 κ.ε.
- 22. Η έβή, J. Colson, ό.π., σ. 85.
- 23. Αποκ. 2, 7, 11, 17, 29, 3, 6, 13, 22.

σταθόναια που ξεκινούν από τις πόλεις άπολόγητα, παρότι τις γίνεσαι άπολύτως που διαδίδονται την αγία ζωή των πιστών, παρότι τη διάσπαρση της αντίθεσης που επιβιβάζονται ηολία στα θεολογικά μας γράμματα διατηρούμε, παρχειναι πλοήστει ή Χριστός ως ή ναητής του κόσμου. Ο Χριστός διαφέρει από ενότινα των πιστών, από έναια άπολυμέναι από τη ή προσώποσηρηση, από ηηστισία του "αγίου" μαρτύ, με άδύνατο τη ήλση να την άποχευμένη έπαιση του και εναινητή τους με άντην ως διατηρηστο και χωρίς διακοπή σε σωμα του. Κύριος της ιστορίας, έρημενος, φανεται να παρχειναι ή Θεός, πατά τον συγγενετα της Αποκαλύψεως. ή θεος ή έπαι με άπολυμένα τα διακομητήρημενα, στο κόσμο, μια που μέσω της ηηστεις ή άφει, από τελική νίκη, της θεουας έρηνη της και φρενας της εναι παύσοτε ή Χριστός.

Πίστομα, λοιπόν, ότι πατά την περσόο της έντονης όρής για διαδοση της ηηστεις, αποδείξής της όνομαής της μέσω του γρηγορηματος και γενικά των πνευματικών όωρεων του Αγίου Πνευματος, της άπαρκαμύλης μετοχής των πιστών στη ήλη, τον Θεο, της σερεωτης του πνευματος της ηυσιας, άχόμη και με τό μαρτύριο, όεν έμειναι πόλυά περσόομα για προώθηση φιλοδοξιών, ίεραρχικών και μοναρχικών τάσεων καλώς και θεμακών άγγελνώσεων. Οι τάσεις αυτές όη μόνον όεν άρτησαν να έμειναι, αλλά και γρηγορά συντομα άποτέλεισαν την χωρία ήη της της τους στις γρηγορημακές συστοματώσεις, πατά την περσόο της θεου-βενηής ηρημας του γρηγορητισμου, ήως, έξάλθου, συνέθανε και πατά τό παρβόλον σε παρόμοιες περιπτώσεις στον ίουδαϊκό και λοιπό κόσμο. Το πνευμα της έλθεθείας και της ισότητας ηρήρηρα ηπολογει στο όνομα της τάτης, της όρηγνώστεις και έπιδειξής μεσοπρόθεσιων και μακροπρόθεσιων ώπεδομηματικών έρωκενησιών χωρίας σκοπων. Η Δευτέρα Παροσία του Κύριου και ή έπιθυμία των πιστών συμμετοχής τους στην ηωνομία των υόρατων άρτησαν να όνουν τη θεση τους στα έπείμα θεομηνα με τα ίουδαϊκά θερηκευτικά πρότυπα άλλά και τα κόσμημά της υόρηταμηνης και ηετορηγορημας καραμητικά στις κοινότητες έξουσίας.

Ανάως προανάρχουσμα της τάτης άντης ήρίσκουν πόλυοι στο μερλώ άγγιο της Βαλντισίας μας, τον Ιγνάτιο, έπίσκοπο Αντιοχείας και μάργα, στις ένιστοίες του ήτοιου έμμενηέται σαφώς, πατά την άποψη τους, τό μοναρχικό και ίεραρχικό έαλντισματικό και πόλυεμα της Βαλντισίας. Η πνευματική έντοτη των πιστών με τον Χριστό έμμενηέται να έχει από άντιστοιχη της, την έπίθεια, μεσάξυ άντων και τον ένισκόπον. Αστός εναι ή λόγος που όητά ληφεται από τον άγ. Ιγνάτιο "όσπαρε όν ή Κύριος άνω του παρός όόθεν έπισήρσει, ήρωμημος όν, όπτε όί έπατον, όπτε όία των άποστολών, όπτος ημής ήμεις άνω

51. Το. 16. 33. Α' Το. 5. 4. Πόλι, Π. Μεταστοίου, ό.π., σ. 84.

του ένισκόπου και τον περσόο ημής ηρηστει... έπί τό όν, μια ηηστει- ήη, μια όηρημας εις τον, μια έπίμα εν ηηρη... Η έρημηστη του καμμενου χύτου συνεότηση "εις έστω Ιησούς Χριστός, όν άμειναι όόθεν έστω. Παρός όν ως εις ένα των συνεόηστε θεών, ως έπί εν ηηρηστήρημα, ως έπί ένα Ιησού Χριστού, τον άξ έως Παρής προέθουτα, και εις ένα όντα και γρηστισία άποθεναι ηέσην το σαφές ήρημα που ηαμάνου να ήρημα ως ηηρη άπομνηστη των έρηρησιών και όη ως ηηρηματησατη έακων. Έτσι παρόλο που θεωρεέται από πόλυος ότι με τον Ιησού ηρηγημαστε ηηρος σε μια σαφή έαρεση, που ίεραρχεύου και μοναρχεύου status του πόλυεματος της Βαλντισίας, έντονη άντο όεν συμέθαναι έατός και όν μόνον όέ ηρηθει πόλυη το όηο και ηήρηδες ήρημα του καμμενου.

Η κάποια άρημας έξελδήη που παρομνηστειρε στο γλωρο της Βαλντισίας και ός πόρος τό όνομαητικό ηερος του ηήρησε συνεήμα άσφαλώς της παρημας άξήτης των μελών της Βαλντισίας. Η Ιουδαϊκή στερική παρατηρη διαφοροποιήθηκε. Ένω οι Ιουδαίοι σε κάθε πόλη, ηηρομυσαν να συγρηστον κονητητες με κέντρο τη συνερωγή προσηστειρες της μιας σε κάθε πόλη, τό τόμα πιά κάθε πόλη έχει τη μια και μοναδική κονητητη της.

Με τις έρηρηματηεις που έρημα όήρηκε σε πόλυ άόρες ηρημηές τό άρημα καθιστώς στερικά με την άνημερωτοση της έλντοής και ηεροπονηας των ένισκόπων, που άποτέλεισαν την άρημαή και ήασηη έπέκαση στο έρητο των άποστολών, οι ήτοιου έρημα έλρηαι από τον Κύριο και άποστολεις στο έρητο του έρηρημητισμου της άνηδοπότητας. Ιά παραήμασα στη συνεήμα έρημα, ήόότως, τη φυσική, ή ά έλρηει καμείς, έξελδήη τους, ή όηοία ήμια σαφώς έπηρεάστηκε από θεομηνα κορημα και έστω ότε έπαμαστα. Η άποψη άντη όέ ηρηθει στηρηξής, ηατί μαρτυρείται τόσο σαφώς από τις ηρηές της ιστορίας της Βαλντισίας και ηερωκάς στον γλωρο της Βαλντισίας και είωνώτεσα στον έλνρηματό. Η σρημηνη κατσαση έχει τη ήαση της σε ή,τι άρημα να παρηώνεται από τη σρημηή που ή Μέγας Κωνστάντίνος έόωσε μια νέα προση στα έαλντισματικά παραήμασα στην άποκατοπη. Ας μην έμμεστα, λοιπόν τόσο ήόόμαι ότι ηρημα τό άρημα έθος της Βαλντισίας με ή,τι σήμερα άκούοθηόμε. Η άρημα Βαλντισία ένωμασε όταν για τα πνευματικά ήρηματα και όη για τα θερημαά όηωρητηκά, μια που τό ήασηόηρο ήήρημα που έρηρε να άνημερωτωπηται από όηους ήταν τό ήήρημα

51. Ηνορήουμε από έρηματες, να παρθερημα ότι στη Πόλη ηηρηγησαν πνεσε συνερωηές άπέκατητες μετρή του... Ας ηρηθει άκούμη ήμια ηηόηη, ποίς οι Ισραηλίες με τον ήρο συνερωηή σήμασαν τον ήηο της συνερωηής τους, ένω οι ηρηρημαίοι με τον ήρο έαλντισία όηω- ναν τό σκόλο των έρηρημησιών σε ένότητα ηηστειών.

